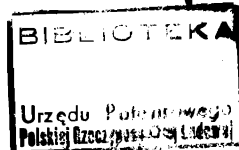

Warszawa, 25 maja 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

A44b 15/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 20684.

Kl. ~~44~~a, 46.44a¹ 15/00

Gustaw Willimek
(Warszawa, Polska).

Pierścień do kluczy.

Zgłoszono 12 sierpnia 1931 r.
Udzielono 7 listopada 1934 r.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest pierścień do kluczy, wykonany z drutu o dowolnym przekroju, którego długość jest nieco większa od obwodu pierścienia przezeń tworzonego tak, iż końce tego drutu wzajemnie zachodzą na siebie. W znanych pierścieniach tego rodzaju końce drutu przylegają do siebie w płaszczyźnie prostopadłej do osi pierścienia, przyczem pierścień wykonany jest ze stali, której sprężystość zmusza końce drutu do wzajemnego przylegania. Przy rozchylaniu zatem końców drutu stanowiącego pierścień, w celu założenia lub wyjęcia klucza, na końce drutu trzeba wywierać dość znaczną siłę niezbędną do pokonania siły sprężystości stali.

W pierścieniu według wynalazku końce drutu są wykrojone wzdłuż płaszczyzny

mniej więcej równoległej do osi pierścienia i przylegają do siebie temi wykrojami, przyczem na jednym końcu pierścienia, w stosunku do płaszczyzny równoległej do jego osi, znajduje się wgłębienie, a na drugim końcu drutu znajduje się występ, który zachodzi w to wgłębienie, co stanowi przeszkodę do rozchylenia końców drutu bezpośrednio w kierunku równoległym do osi pierścienia. Wymieniony występ może posiadać ukośne boczne powierzchnie i wtedy, przy wywieraniu nacisku na końce drutu w odwrotnych kierunkach równoległe do osi pierścienia, końce drutu rozpierane są samoczynnie przez wymieniony występ w sposób taki, że jeden z tych końców nagina się ku środkowi pierścienia, a drugi odgina i występ wyskakuje z wgłębienia.

Dzięki takiej konstrukcji pierścień może być wykonany ze stali, bardzo mało sprężystej lub z żelaza, gdyż osadzenie występu we wgłębieniu stanowi przy bardzo małej sprężystości materiału dostateczne zabezpieczenie przed niepożądanym samoczynnym otwarciem się pierścienia.

Przedmiot wynalazku uwidoczniony jest na rysunku w postaci przykładów wykonania.

Fig. 1 przedstawia pierścień w widoku z boku, fig. 2 — powiększony przekrój po linii II—II według fig. 1, fig. 3 — częściowy widok z boku odmiany pierścienia, fig. 4 — widok z góry według fig. 3, fig. 5 — przekrój po linii V—V według fig. 3, fig. 6 — widok częściowy innej odmiany pierścienia i fig. 7 — przekrój po linii VII—VII według fig. 6.

Końce 1 i 2 pierścienia zaopatrzone są w wykroje, dzięki czemu miejsce pierścienia, w którym końce te zachodzą na siebie, może posiadać taki sam przekrój poprzeczny, jak i pozostała część pierścienia.

Końce 1 i 2 przylegają do siebie w płaszczyźnie A—B równoległej do osi pierścienia. W stosunku do tej płaszczyzny A—B koniec 1 posiada występ 3, a koniec 2 — wgłębienie 4.

W przykładzie wykonania według fig. 1 i 2 wgłębienie 4 posiada postać rowka, skierowanego prostopadle do płaszczyzny przekroju poprzecznego.

W przykładzie wykonania według fig. 3, 4 i 5 występ 3 ma postać zaokrąglonego stożka, a wgłębienie ma postać okrągłego otworu, przechodzącego na wylot przez koniec 2.

W przykładzie wykonania według fig. 6 i 7 występ 3 wykonany jest na całej szerokości wykroju, znajdującego się na końcu 1

i wykonany jest na połowie jego długości w postaci daszka o dwóch pochyłych płaszczyznach. Na pozostałej zaś części 5 występ 3 jest płaski, przyczem część 5 końca 1 zachodzi w płaską część 6 wgłębienia, znajdującego się na końcu 2 drutu, stanowiącego pierścień. Pozostała część wgłębienia na końcu 2 ma postać rowka, który obejmuje daszkowatą część występu 3. Urządzenie takie stanowi zamek działający w kierunku stycznym do pierścienia. W celu założenia na pierścień klucza należy nacisnąć palcami na końce 1 i 2 w przeciwnych kierunkach równoległych do osi pierścienia; wtedy daszkowaty występ wysuwa się z wgłębienia, a kluczyk przesuwają się przez odstęp, jaki się wytwarza pomiędzy końcami 1 i 2.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Pierścień do kluczy wykonany z drutu, którego długość jest nieco większa od obwodu pierścienia przezeń tworzonego tak, iż końce drutu zachodzą na siebie, znamieny tem, że końce drutu są wykrojone wzdłuż płaszczyzny mniej więcej równoległej do osi pierścienia i przylegają do siebie temi wykrojonemi częściami, przyczem na jednym końcu (1) znajduje się występ (3), a na drugim końcu (2) wgłębienie (4), w które ten występ zachodzi.

2. Pierścień według zastrz. 1, znamieny tem, że występ (3) posiada powierzchnie ukośne.

Gustaw Willimek.

Zastępca: Inż. J. Wyganowski,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

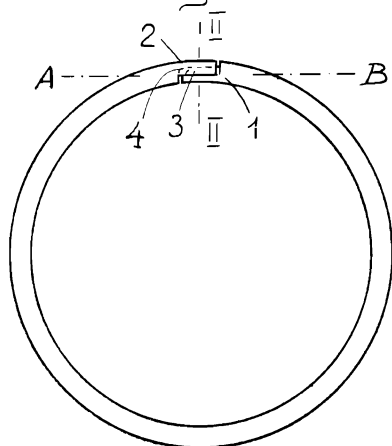

Fig. 2

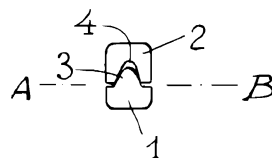

Fig. 3

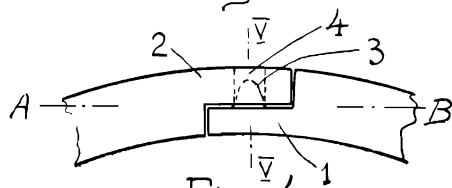

Fig. 5

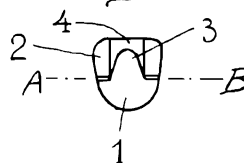

Fig. 4

Fig. 6

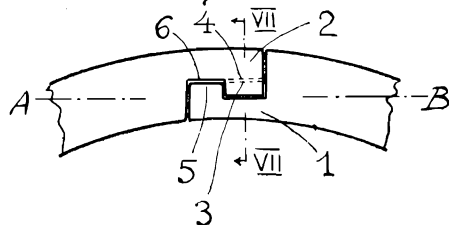

Fig. 7

